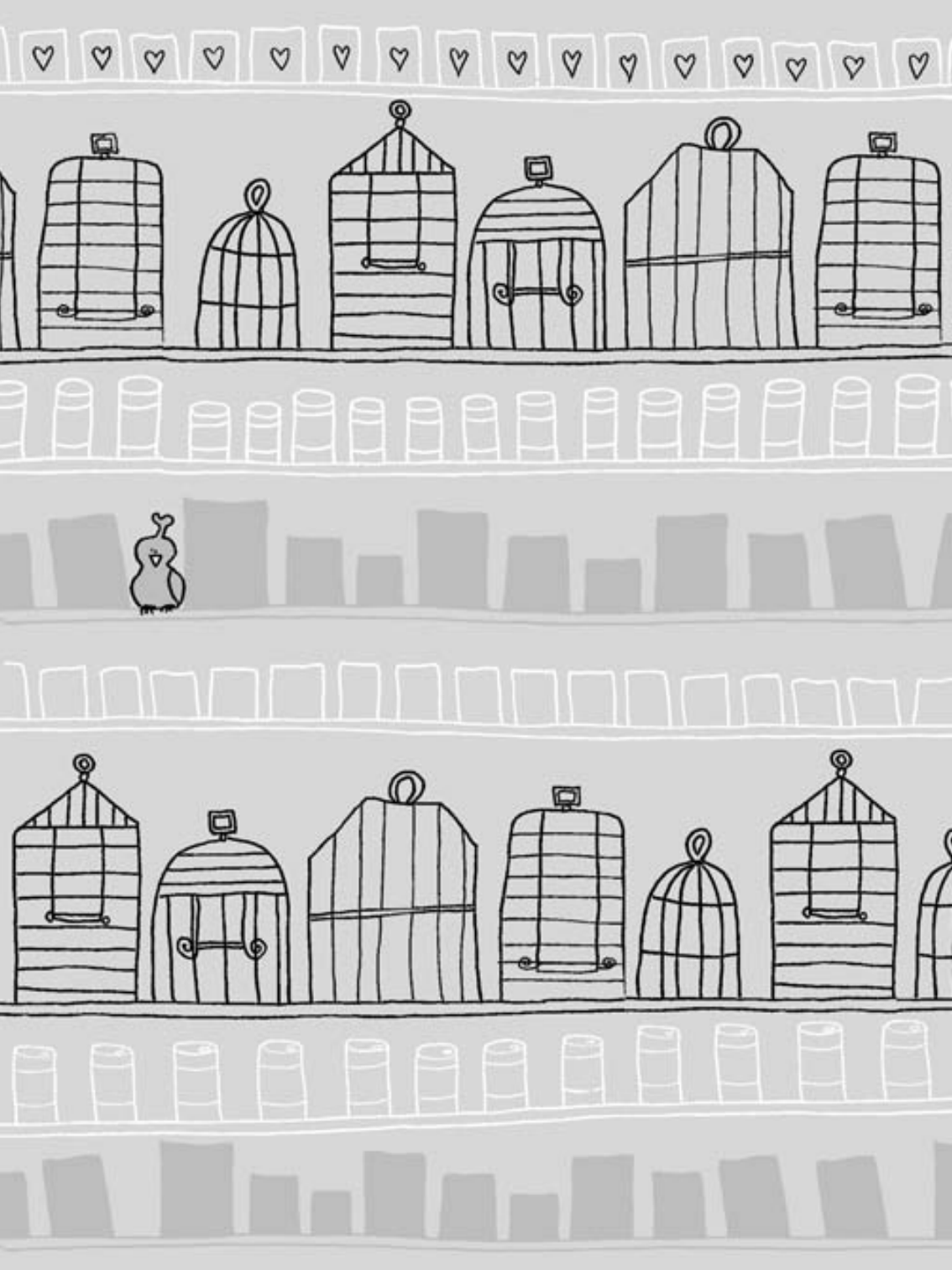

Susanne MacFie

VILDA VÅGHALS

MEMO

Vilda kommer till stan

Mitt i Tuvebo ligger en vacker liten sjö vid namn Gerdsken. Runt sjön slingrar sig en promenadväg och utmed den ligger det små hus och en och annan gräsplätt. Rätt många badplatser finns det också och, det bästa av allt, några härliga små stränder med bryggor som det går fint att hoppa från.

Kort sagt, sjön är just så som många sjöar brukar vara, men denna morgon låg någonting som inte brukade finnas där. En husbåt och på denna bodde Vilda Våghals.

Vilda Våghals gjorde verkligen skäl för sitt namn. Hon var vild och modig och gjorde alltid som hon själv ville. Och det kunde hon eftersom hon bodde ensam ombord på sin husbåt.

Husbåten hade hon byggt själv med hjälp av bräddor som hon hittat och plåtbitar som hon tiggat ihop på sin väg genom Sverige. Underdelen hade hon fått av en snäll båtbyggare som hade tyckt synd om henne när hon hade kommit förbi en sen eftermiddag. Han hade inte bara hjälpt henne att börja bygga husbåten och sätta den i sjön, han hade också gett henne sitt enda hängbukssvin. En klumpig och slarvig, men mycket snäll gris vid namn Fröken Hirvislirv.

– Nån som håller reda på dig måste du ha! Och nån som håller utkik i fören är också bra att ha. Grisen följer med dig! hade han sagt och knuffat ut Fröken Hirvislirv från sitt lilla kök

och baxat upp henne på husbåten.

Och det var så det kom sig att grisen hade hamnat på Vildas husbåt.

Vilda tyckte det var alldeles utmärkt. Nu hade hon någon att prata med och någon att plocka loppor från när hon hade långtråkigt. Nu hände inte det så ofta eftersom Vilda var ovanligt påhittig och nyfiken av sig.

Hon var också mycket häändig, så därför var det inte så märkvärdigt att hon byggde färdigt hela husbåten själv strax efter att hon lämnat båtbyggaren.

Husbåten liknade ingenting annat, den var verkligen annorlunda och mycket charmig. Den såg inte ut som en båt. Och den liknade inte heller ett hus, eftersom den var målad i olika färger och hade tinnar och torn och flera skorstenar. Inuti fanns tre små rum och ett litet kök och

en toalett. Men ingen dusch för det tyckte Vilda var onödigt. Hon kunde ju bara göra ett hopp ner i vattnet från husbåten och tvätta sig.

Och det var precis vad hon gjorde denna tidiga morgon när hon kom fram till Tuvebo och sjön Gerdsken.

Mitt emot där Vilda lagt till med sin husbåt låg det flera hus på rad. I nummer åtta bodde två barn som hette Simon och Felix. Simon var lika lång som sin bror, trots att han var ett helt år yngre. Han var också långsammare och försiktigare än sin bror. Felix var visserligen liten till växten, men han var snabb och kvicktänkt och envis så att det räckte för dem båda två. Det tyckte åtminstone deras mamma.

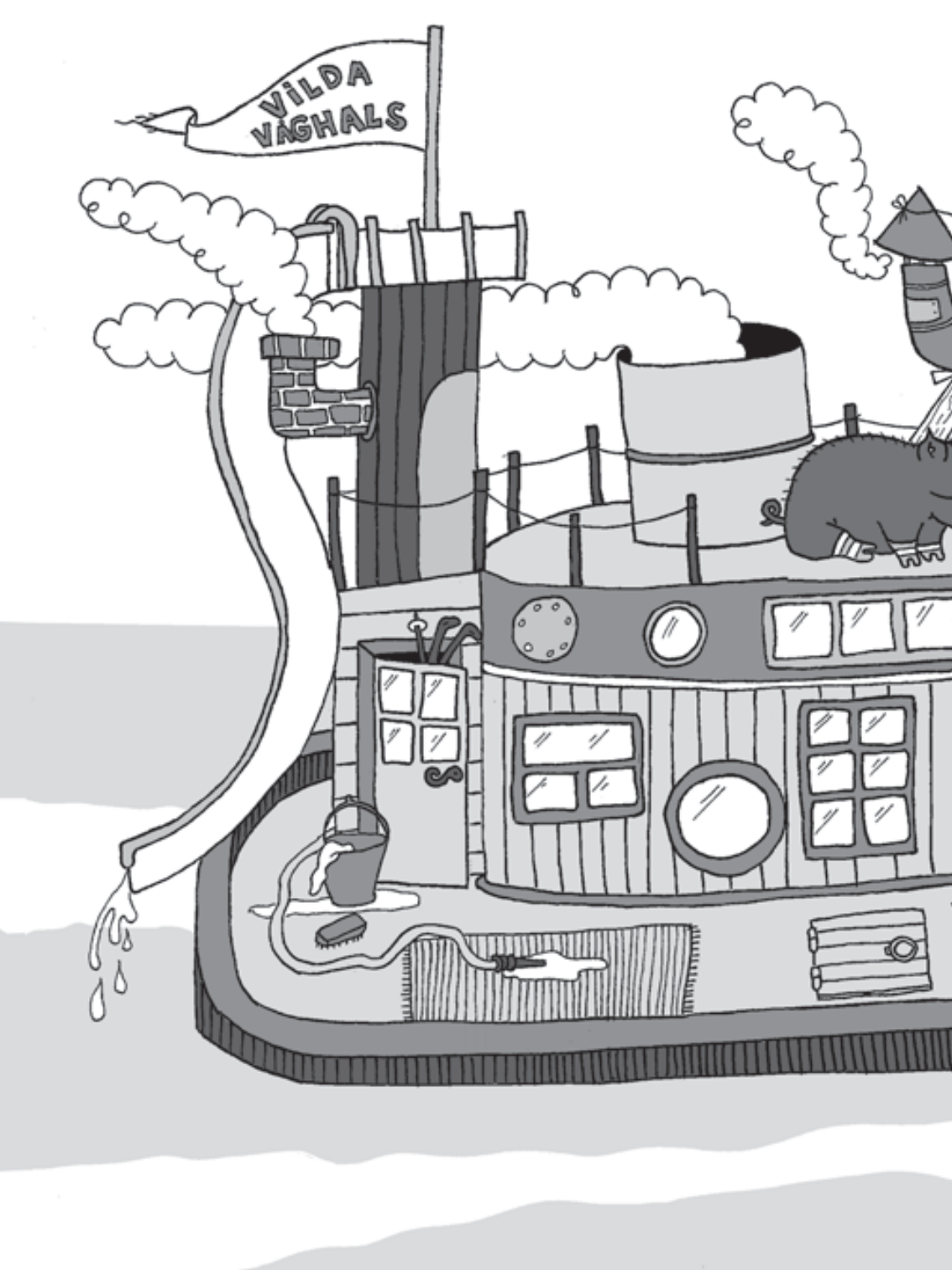
När Simon och Felix gick och lade sig i sina sängar kvällen före fanns det ingenting som tydde på att det skulle hända någonting an-

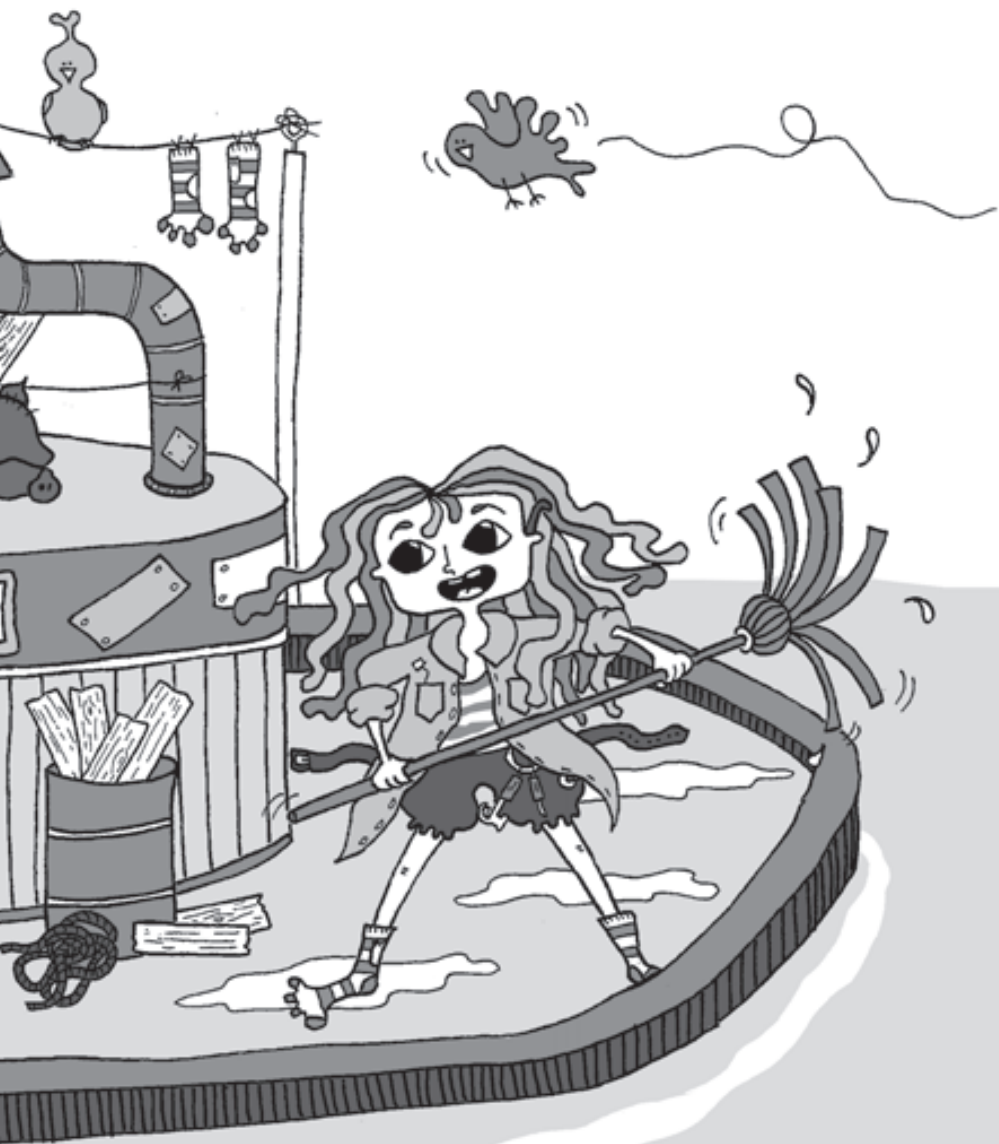

norlunda nästa dag. Inte när de vaknade denna soliga vårmorgon heller. De kunde höra hur deras pappa visslade medan han klädde sig och hur deras mamma öppnade och stängde kylskåpsdörren i köket, alltmedan kaffedoften spred sig i huset.

Pojkarna tittade inte ut genom fönstret under frukosten, eftersom de just diskuterade om de rostade smörgåsarna var brända eller inte, och de hade därför ingen aning om att det hade lagt till en underlig husbåt i sjön under natten.

Det var först när de rundade hörnet på huset på väg till skolan som de tittade ut över sjön. Det var en konstig syn som mötte dem. I vattnet låg någonting som såg ut som en blandning av en båt och ett hus. På däcket gick en flicka och skurade. Det rök ur en svart skorsten av plåt och uppe i utkikstornet vajade en vit flagga.

Flaggan såg ut att vara hemmasydd och mycket välanvänd för den hade fransat sig i kanterna. På flaggan stod det ”Vilda Våghals”.

Det var den märkligaste flicka Felix och Simon hade sett. Hon var smal som en pinne och hade långt småkrusigt hår som räckte henne en bra bit ner över ryggen. Hon hade två stora pigga ögon som satt ovanligt långt isär och mitt i det solbrända ansiktet satt en trubbig liten uppnäsa, ovanför ett brett leende med kraftiga sockerbitständer.

Flickan hade ett par vida svarta ballongbyxor på sig och en långskjorta med ett brett skärp kring midjan. Bakom örat hade hon en virknål och på fötterna satt ett par randiga stickade strumpor med plats för varje tå, men hon hade inga skor. Vilda bar aldrig några skor, för hon tyckte att skor bara var i vägen, men det

fick pojkarna reda på först senare.

Vad Simon och Felix om möjligt tyckte var ännu underligare var det som de såg skymta uppe på däck bakom flickan. Där kom nämligen en svart gris vaggande med magen släpandes i båt-däcket. Grisen hade likadana stickade strumpor på sig som flickan, fast fyra stycken.

Felix och Simon stannade framför husbåten och gnuggade sig i ögonen. Simon tog till och med av sig sina glasögon och putsade dem med ett litet brunt tygstycke för att försäkra sig om att han inte såg fel.

Plötsligt kom flickan skuttande emot dem. Hon gjorde ett vigt språng över relingen och hoppade ner från husbåten.

– Hej! Vilda Våghals, var namnet. Välkomna till min huslabåt, sa hon och slog ut med armen.

– Hej, sa Simon och Felix försiktigt.

– Vad heter ni? frågade hon bestämt.
– Felix och Simon, svarade pojkarna artigt.
– Kul att träffas, sa Vilda och tog dem i hand.

– Våghals! Det var ett konstigt namn. Varför heter du så? frågade Simon, som var den som hämtade sig först.

– Ja, vad skulle jag annars heta? sa Vilda.

– Har dina föräldrar döpt dig till Vilda Våghals? frågade Felix.

– Inte har de döpt mig till det, inte. Det har jag hittat på själv.

– Hittade du på det själv? frågade Simon.

– Ja, det var liksom det som var det kruxiga. Mina föräldrar lämnade mig ensam för några år sedan. Och när jag från en dag till en annan var tvungen att klara mig själv kändes plötsligt Rosalinda Svensson lite för snällt.

– Hur kom du på att det skulle vara just Våghals? undrade Felix.

– Ja, du, då satte jag mig ner och tänkte så här. Vad kan man säga om mig? Och jag tänkte och tänkte. Och efter en dag eller så, jag tror att det var när jag hängde knäveck för då tänker man så bra, så kom jag på två saker: Jag vågar vad som helst. Och det är viktigt att man tvättar halsen. Alltså fick det bli Våghals, sa Vilda och såg obekymrad ut.

– Och Vilda, var kommer det ifrån? frågade Simon.

– Det kom jag på när två tanter gick förbi en dag. De kom fram när de såg att jag klippte håret med en häcksax och sa: ”Du är ju mer vild än tam, flicka lilla”.

Och när tanterna hade trippat vidare tänkte jag att det vore mer passande att heta Vilda än

Rosalinda.

– Var är din mamma och pappa nu då? frågade Felix.

– Det är det ingen som vet. Jag har liksom inte hört av dem på två år.

– Har du inte hört av dem på två år? frågade Simon bestört.

– Nix! De sa att de skulle åka till Långt-bort-i-stan och det måste vara väldigt långt bort, för sen dess har jag inte sett till dem. Inte ens ett vykort har jag fått på födelsedagen, sa Vilda och såg sorgsen ut.

Men sedan sken hon upp igen.

– Men mig kvittar det samma.

Sedan slog hon ner blicken.

– Eller, där sa jag inte hela sanningen. Jag önskar att de vore här. Det gör jag verkligen. Och det är därför jag har letat efter dem under

två långa år. Men de behövde nog göra den där resan till Långt-bort-i-stan av någon anledning. Och en vacker dag kommer de nog och hämtar mig ska ni se.

– Men vet du helt säkert att de är i Långt-bort-i-stan? frågade Felix.

– Ja, jo, det vet jag. Eller det är vad jag tror, i alla fall. Den här lappen låg i min ficka när jag vaknade samma morgon som de gav sig iväg.

Vilda tog upp en skrynklig och mycket smutsig lapp ur fickan och höll fram den mot Simon och Felix.

”Kära, kära barn. Vi behöver göra en resa till Uzbekistan. Vi kommer att behöva vara borta ett tag, men sedan kommer vi hem. All kärlek till dig”, läste Simon och Felix på lappen.

– Som jag sa så skulle de alltså till Långt-bort-i-stan. Och för att jag inte ska glömma bort

vart de skulle, jag kan ju få för mig att skicka ett vykort, så har jag alltid lappen med mig ombord på huslabåten.

– Varför kallar du det för huslabåt? Det är väl en husbåt, frågade Simon och tittade noga på det underliga hemmabygget, som mest liknade ett kråkslott.

– Jo, så här var det, först byggde jag ett hus. För nånstans måste jag ju bo. Det var när jag var i Strömstad, förresten. Har ni varit där? avbröt sig Vilda.

Simon och Felix skakade på huvudet.

– Det ska jag säga er, att Strömstad, det verkade vara en trevlig stad. Där kunde jag tänka mig att bo. Så jag köpte en liten gräsplätt av en tant som bodde ensam i ett hus i utkanten av stan. Meningen var att hon skulle bo på den ena sidan gräsplätten och jag på den andra. Men

så hände det tokiga på bageriet...

